

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἀνοίγει τὸ τριώδιον, ἀνοίγει ἡ Βουλὴ, οἱ λωποδύται ἀνοίγουν τὰ καταστήματα, λέγεται, ὅτι καὶ πάλιν ἀνοίγουν τὰ χαρτοπαίγνια καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα μόνον ἡ Ἀστυνομία δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια της.

Τὰ ἐγκλήματα ἐξακολουθοῦν, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἐὰν ἐπλεόνασαν, τοῦτο ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ... δημοσιογραφίαν. Μὴ ἔχουσα ἄλλα θέματα προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ τί τὸ ἐξαιρετικὸν ἐν τῇ δημοσίᾳ τάξει ἢ μᾶλλον ἐν τῇ δημοσίᾳ ἀταξίᾳ τὰ ἐλάχιστα γεγονότα, ἅτινα ἄλλοτε διήρχοντο ἀπαρατήρητα σήμερον μὲ μεγάλους τίτλους καταλαμβάνουσι τὰς πρώτας στήλας τῶν ἡμερησίων. Τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἡμεῖς ὑποβάλλομεν εἰς τὸ διαγώνισμα τῆς ἀγαπητῆς «Ἀκροπόλεως»: Διὰ τί ἐπλεόνασαν τὰ ἐγκλήματα;

Παραδείγματος χάριν.

Ὁ Γῶγος ἔδειρε τὴν ἀδελφὴν του, ἀντὶ νὰ θεωρηθῇ ἀπλούστατα ἀνάγωγος καὶ νὰ παρέλθῃ τὸ πρᾶγμα, αἰφνης τὴν ἐπομένην εἰς τὰς ἡμερησίδας βλέπομεν τρεῖς στήλας δι' αὐτὸ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τίτλους. Τὸ εἰδεχθὲς ἐγκλημα. Ἀδελφὸς ἀδελφῆν. Τί ἐστὶ Γῶγος. Εἶνε κατάστασις κ. Θεοτόκη! Ὡς καταλήξῃ εἰς τὰ κότεργα. Πῶς εὐρέθη ἡ ἀδελφή. Τὸ ἐργόχειρόν της. Κανεῖς! κανεῖς!! Ὁ τελευταῖος τίτλος εἶνε, ὅτι οὐδεὶς ἀστυνομικὸς κλητὴρ παρευρέθη καὶ κατέστη στερεότυπος ἐπίλογος τῶν τοιούτων τραγικῶν διηγήσεων, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ δράστης συνελήφθῃ ἀμέσως ὑπὸ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος.

Δὲν εἶνε μόνον ταῦτα τὰ ἐγκλήματα... τοῦ τύπου. Ἡ «Ὡρα» λέγεται, ὅτι ἔπαυσεν ἐκδιδόμενη ἢ ὅτι θὰ ἐκδοθῇ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ «Σύλλογος» δὲν ἔπαυσε μὲν νὰ ἐκδίδεται, ἀλλὰ τυποῦται μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἐχομεν καὶ πάλιν εἰς χεῖρας ἡμῶν φύλλον τυπωμένον μόνον κατὰ τὴν 1ην καὶ 4ην σελίδα. Τὸ πρᾶγμα ἔχει ὡς ἐξῆς διὰ νὰ εἰμεθα δίκαιοι. Ἐπειδὴ πρό τινας παρελείφθη ἡ τύπωσις τῆς 2ας καὶ 3ης σελ. χωρὶς νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τίνα ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνεν ἡ παράλειψις τῆς σελίδος τῶν ἄρθρων. Ἄλλοι λέγουν, ὅτι εἶνε καὶ λόγοι οἰκονομικοί.

Καὶ πάλιν μὲ τὸν «Σύλλογον».

Εἰς ὀλίγας γραμμάς ἀναγινώσκομεν: «Ἀλλὰ κανεῖς δὲν γνωρίζει...» «Ἀλλὰ πάντες ἀπατώνται» «Ἀλλὰ μὴ νομίσητε, ὅτι...» «Ἀλλὰ πρέπει τέλος πάντων...» κ.λ.π.

ὑποθέτομεν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ ὀλιγώτερα ἄλλα καὶ περισσότερον ἄλλα.

Ὅταν ὁ κ. Καζάζης ὑβρίζηται ὡς Διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων τὸ «Ἀστυ» ὀφείλει νὰ ὑψώσῃ φωνήν. Ἀλλοτε ἡμεῖς εἰς ἄλλον κύκλον ἐνεργείας του μετὰ πικρίας ἐγράψαμεν ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ εἰπώμεν, ὅτι καὶ τὰς ἐπιστολάς μας τακτικώτατα ἐλαμβάνομεν καὶ τὰ φύλλα μας ἀκόμη κακτικώτερον ἐφθάνον εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Μετ' εὐχαριστή-

σεως λοιπὸν καὶ πάλιν θὰ τὸν ἐβλέπομεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Ὁ φίλος κ. Μυριανθούσης θέλων νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κ. Καζάζη:

— Καλὲ τί λές; Ὡς ἐμὲ ὄχι μόνον τακτικῶς τὰς ἰδέ-
κάς μου ἐπιστολάς ἔφεραν, ἀλλὰ καὶ ξένας.

Ἀξενόμα

— Εἶδες τὴν θάλασσαν εἰς τὸν Roi d'Ys.
— Εἶδα, ὅτι τὰ ἔκαναν θάλασσα.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Νέος Τρωϊκὸς πόλεμος ἐπικεῖται μεταξὺ τῶν παικτῶν τοῦ Λαυρίου. Ἐνῶς ἐν τῇ ὑπερτιμήσει τῶν μετοχῶν αὐτοῦ κερδοσκοποῦντες προήγγελλον ἐσχάτως μετὰ τυμπανοκρουσίας τὴν προσεχῇ ὑψώσιν τῆς τιμῆς εἰς φράγκα 200, οἰκονομικὸς τις ἐπιθεωρητὴς Σταυρωτῆς καλούμενος κατήγγελλε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Μεταλλουργείων ἐπὶ νοσήσει δημοσίων χρημάτων. Γίνε δὲ τρόπῳ ἐγένετο ἡ νόσις; Διὰ τῆς μεθόδου τοῦ παπᾶ; Οὐχί! δι' ἄλλης πολλῇ ἀπλουστερίας. Κατὰ νόμον τὸ δημόσιον ἐδικαιούτο νὰ λαμβάνῃ 10 ο)ο ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῆς Ἑταιρίας, καθαρὰ δὲ κέρδη ὥριζεν ὁ νόμος τὰ μετὰ τὴν ἀφαιρῶσιν τῶν γενικῶν ἐξόδων τῆς καμινείας καὶ τῆς διαχειρίσεως μόνων. Φοβούμενος δὲ ὁ σοφὸς ἐκαίνος νομοθέτης τὴν αὐτὴν τῶ χρόνῳ διάδοσιν τῆς γνώσεως τῶν μαθηματικῶν τῶν περιλαμβανόντων μάλιστα τὰς μεθόδους τοῦ «παπᾶ» καὶ τοῦ «πορτοφολίου» καθώριζε ρητῶς καὶ σαφῶς ὅτι «ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν οὐδὲν ποσὸν θέλει ἀφαιρῆσθαι εἴτε λόγῳ τόκων, εἴτε λόγῳ χρεωλυσίου τοῦ κεφαλαίου». Ἀλλὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Μεταλλουργείων, δυσφοροῦν ἐπὶ τοιούτῳ νομοθετικῷ ζυγῷ, ἐξήγγισεν τὸν νόμον ἐπὶ τὸ ἐπιεικτέστερον καὶ ἀντὶ 10 ο)ο ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν, μόλις 2 ο)ο ἀπέδιδεν εἰς τὸ δημόσιον, ἐπιφυλασσόμενον νὰ ἰσχυρισθῇ, εἴποτε ἠνοίγοντο εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἀργίων τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ὅτι τὰ λοιπὰ κέρδη τῆς ἑταιρίας προήρχοντο ἐξ ἄλλων πηγῶν. Ὁ Κ. Σταυρωτῆς ὅμως δὲν πέρνει ἀπὸ αὐτά. Λέγει εἰς τὴν Ἑταιρίαν: Ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1889 τόσα ἑκατομύρια διένειμες εἰς τοὺς μετόχους σου ὡς καθαρὰ κέρδη, ἐπ' αὐτῶν τῶν καθαρῶν κερδῶν 10 ο)ο ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τῷ ἔδωκες πολὺ ὀλιγώτερα, ὅς νῦν τὰς 420,000 πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καθαροῦ, τοῦ ἀναπιδέκτου ἀρμυστητέως χρέους. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον, ὑπάρχει καὶ ἕτερον πολὺ σπουδαιότερον. Ἐκτὸς τῶν γενικῶν ἐξόδων τῆς καμινείας καὶ τῆς διαχειρίσεως, αὐ, Ἑταιρία, ἀφῆρεςαι καὶ μέγα ποσὸν εἰς ἀποσβέσεις, ἀλλ' αἱ ἀποσβέσεις, τοῦτέστι τὰ χρεωλύσια, δὲν πρέπει κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐκπίπτουνται τῶν καθαρῶν κερδῶν πρὶν ἢ ἀφαιρεθῇ τὸ 10 ο)ο τὸ ἀνήκον εἰς τὸ δημόσιον. Ἀθροίσον λοιπὸν τὰς ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1889 γενομένας ἀποσβέσεις καὶ ἐπὶ τοῦ πησοῦ τοῦτου, ἀπόδος τῷ Καίσαρι τὸ 10 ο)ο». Ταῦτα λέγει ὁ Κ. Σταυρωτῆς. Τὶ νῦν γενήσεται θέλει μᾶς εἰπεῖ ἡ ὑψηλὴ πολιτικὴ.

Σειλίου